

LLIÇÓ 4

16-22 de juliol

Veient la cara de l'orfebre

TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: [Matt. 5:16](#) , [1 Cor. 4:9](#) , [Ef. 3:10](#) , [Job 23:1-10](#) , [Mat. 25:1-12](#) , [Dan. 12:1-10](#) , [Ef. 4:11-16](#) .

Text de memòria: «Però tots nosaltres, amb la cara descoberta, contemplant com en un mirall la glòria del Senyor, estem transformant-nos en la mateixa imatge de glòria en glòria, com per l'Esperit del Senyor» ([2 Corintis 3:18](#))., *NKJV*) .

Amy Carmichael va portar un grup de nens a un orfebre tradicional de l'Índia. Enmig d'un foc de carbó hi havia una teulada corbada. A la rajola hi havia una barreja de sal, fruita de tamarind i pols de maó. Incrustat en aquesta barreja hi havia or. A mesura que el foc va devorar la barreja, l'or es va anar fent més pur. L'orfebre treia l'or amb unes pinces i, si no era prou pur, el reemplaçava al foc per una nova barreja. Però cada vegada que es reemplaçava l'or, la calor augmentava. El grup va preguntar: "Com saps quan l'or està purificat?" Ell va respondre: "Quan hi pugui veure la meua cara". — Amy Carmichael, *Learning of God* (Fort Washington, PA: Christian Literature Crusade, 1989), pàg. 50.

Déu busca purificar-nos, refinar-nos com l'or, transformar-nos a la seva imatge. Aquest és un objectiu sorprenent, i sembla encara més sorprenent que un caràcter de Crist es desenvolupi en nosaltres només quan travessem els gresols de la vida.

La setmana d'un cop d'ull: quin paper té el patiment en el procés de purificació? Com entenem tot això en el context de la gran polèmica?

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte 23 de juliol.

DIUMENGE ↑

17 de juliol

"A la seva imatge"

"Perquè els va conèixer d'abans, també els va predestinar perquè fossin conformats a la imatge del seu Fill, perquè fos el primogènit entre molts germans" ([Rom. 8:29](#), *NKJV*) .

Al principi, Déu ens va fer a la seva imatge ([Gènesi 1:27](#)) , però aquesta imatge ha estat corrompuda pel pecat.

De quina manera veiem aquesta degradació de la imatge de Déu en la humanitat?

És obvi: tots hem estat corromputs pel pecat ([Rom. 3:10-19](#)) . Tanmateix, el desig de Déu és restaurar-nos al que hauríem d'haver estat originalment. Aquí és on encaixa el nostre vers d'avui. Revela el pla de Déu perquè aquells que sotmeten la seva vida a l'Esperit Sant puguin ser "conformats a la imatge del seu Fill" ([Rom. 8:29, NVI](#)) .

Però hi ha una altra dimensió. "La mateixa imatge de Déu ha de ser reproduïda en la humanitat. L'honor de Déu, l'honor de Crist, està implicat en la perfecció del caràcter del seu poble". – Ellen G. White, [The Desire of Ages](#), pàg. 671 .

Com enteneu el que ens diu Ellen G. White a la cita citada anteriorment? Vegeu també Job 1, [Mt. 5:16](#) , [1 Cor. 4:9](#) , [Ef. 3:10](#) .

Com a cristians, no hem d'oblidar mai que estem enmig d'un drama còsmic. La gran controvèrsia entre Crist i Satanàs s'està desenvolupant al nostre voltant. La batalla pren moltes formes i es manifesta de moltes maneres. I encara que hi ha molt amagat, podem entendre que, com a seguidors de Crist, tenim un paper a jugar en aquest drama i podem fer honor a Crist a través de les nostres vides.

Imagina't estar al camp d'un estadi enorme. Asseguts a les grades d'un costat hi ha éssers celestials lleials al Senyor; a l'altra banda hi ha éssers que han caigut amb Lucifer. Si la teva vida durant les últimes 24 hores es va jugar en aquest camp, quin bàndol tindria més per animar-se? Què et diu la teva resposta sobre tu mateix?

DILLUNS ↑

18 de juliol

Fe enmig del foc refinador

Una cosa és estar en una batalla; és un altre ni tan sols veure les forces disposades en aquella batalla. En cert sentit, això és el que tractem els cristians. Sabem que les forces són allà fora, les podem sentir a les nostres vides i, tanmateix, hem d'avançar amb fe, confiant en Aquell "que és invisible" ([Heb. 11:27, NKJV](#)) .

Llegiu [Job 23:1-10](#) . Quina és l'essència de la lluita de Job? Què no veu? Al mateix temps, què pren de la fe, malgrat totes les seves proves?

Fins i tot enmig de les seves terribles proves, Job confiava en el Senyor. Malgrat tot, Job estava decidit a aguantar. I una de les coses que el va mantenir perseverant era l'or. Ni una medalla d'or; més aviat, mirava cap al futur i es va adonar que si s'aferrava a Déu, en sortiria millor: sortiria com l'or. No ens diuen quant Job sabia del que passava darrere de les escenes. Independentment de quant se li amagués, va suportar el foc de refinament de totes maneres.

Tens por del foc? Et preocupa la calor que generen les circumstàncies? Potser, com amb Job, l'escalfor de Déu sembla inexplicable. Pot ser la dificultat d'adaptar-se a una nova feina o a una nova llar. Podria ser haver de sobreviure a maltractaments a la feina, o fins i tot dins de la teva pròpia família. Pot ser una malaltia o una pèrdua econòmica. Encara que sigui difícil d'entendre, Déu pot utilitzar aquestes proves per refinar-te i purificar-te i fer emergir la seva imatge en el teu caràcter.

Que es demostrï que és or sembla ser un incentiu per a Job aquí, una cosa en què fixar els seus ulls, i això l'ajuda a superar els seus problemes. Ja és un poderós testimoni del seu caràcter que, enmig de tot el dolor i el sofriment, va ser capaç de percebre la realitat del procés de purificació. A més, per molt que no entenia, sabia que aquests assajos el perfeccionarien.

Segons la teva pròpia experiència, com refinem i purifiquem els assajos? De quines altres maneres podries perfeccionar-te, a part del patiment?

DIMARTS ↑

19 de juliol

Les últimes paraules de Jesús

Jesús estava a Jerusalem, a punt de morir. Segons l'evangeli de Mateu, l'última hora d'ensenyament de Jesús abans de la Pasqua es passa explicant paràboles als seus deixebles, incloses les de les deu verges, les ovelles i les cabres. Aquestes històries estan relacionades amb la manera com hem de viure mentre esperem que vingui Jesús. Així, doncs, la seva rellevància per avui —amb els signes del retorn de Jesús aviat al nostre voltant— mai ha estat tan significativa.

En la paràbola de les deu verges ([Mt 25:1-12](#)), molts comentaristes assenyalen que l'oli és un símbol de l'Esperit Sant. Ellen G. White està d'acord, però també diu que aquest oli és un símbol de caràcter i que és una cosa que ningú no pot adquirir per a nosaltres.

Llegeix la paràbola. De quina manera canvia el significat de la història, segons si veus l'oli com un símbol de l'Esperit Sant o per a la possessió del personatge? Quines són les implicacions d'aquesta història per a tu si l'oli representa l'Esperit Sant o un personatge semblant a Crist?

Esperit Sant:

Personatge:

Llegiu la paràbola de les ovelles i les cabres a [Mateu 25:31-46](#) . Quins criteris es fan servir per separar les ovelles i les cabres?

Fixeu-vos que el rei separa les ovelles i les cabres segons les seves obres, el seu caràcter. Encara que Jesús no està ensenyant la salvació per obres aquí, podem veure com d'important és el desenvolupament del caràcter en el pla de salvació i com aquells que són veritablement salvats per Crist reflectiran aquesta salvació a través de les seves vides i caràcters.

S'ha dit que "el caràcter és allò que una persona és a les fosques". Quina mena de persona ets quan ningú mira? Què us diu la resposta sobre els canvis que heu de fer?

DIMECRES ↑

20 de juliol

"Els savis"

Ahir vam analitzar la importància del caràcter per als que esperen la Segona Vinguda. Avui mirarem més específicament la importància del caràcter per a aquells que estan vius a la segona vinguda de Jesús.

Llegiu [Daniel 12:1-10](#) . Quin és el context? A quina època de la història de la terra es fa referència? El més important, què podem dir d'aquests versos sobre el caràcter del poble de Déu durant aquests temps? Quines característiques se'ls dona, en contrast amb els malvats? Vegeu també [Apocalipsi 22:11](#) .

A Daniel se li diu que just abans que vingui Jesús, hi haurà un moment d'angoixa sense igual en cap altre moment de la història. A [Daniel 12:3](#) , [10](#) , se'ns dona una representació dels justos i els malvats durant aquest temps. Observeu com els malvats "faran malament" ([Dan. 12:10, NKJV](#)) en contrast amb els justos, que al vers 3 brillen amb força, potser perquè han estat "purificats, sense taca i refinats" ([Dan. 12:10](#))., [NIV](#)) durant aquest "temps de problemes, com mai no hi havia hagut des que hi havia una nació, fins a aquell temps" ([Dan. 12:1, NKJV](#)) . En canvi, també els malvats no entenen, però els justos són "sàvies" i sí que entenen.

Entens què? Matemàtiques, ciències, crítica superior? Proverbis diu que "el temor del Senyor és el principi del coneixement" ([Prov. 1:7, NKJV](#)) . Potser, en aquest context, els "savis" són savis perquè entenen aquests esdeveniments finals, el temps dels problemes, a mesura que es desenvolupa. No es prenen per sorpresa; pel seu estudi de la Paraula, saben que ve. I el més important, en saben prou com per permetre que aquest temps de problemes els purifiqui i perfeccioni; els malvats, en canvi, es fan més obstinats en la seva rebel·lió i així continuen en la seva maldat.

El punt crucial és que aquí se'ns ofereix una representació d'un poble que ha passat per un procés de perfeccionament i purificació.

Tot i que hem mirat aquests versos en el context dels darrers dies, quins principis veiem aquí que ens poden ajudar ara a entendre millor en què consisteix el procés de purificació i refinat, fins i tot per a nosaltres avui?

DIJOUS ↑

21 de juliol

Caràcter i comunitat

Una cançó diu així: "Sóc una roca, sóc una illa". Alguna vegada t'has sentit així: vols estar sol? Fins i tot potser heu escoltat la gent dir: "Bé, el meu camí amb Déu és un assumpte privat. No és una cosa que vull parlar".

Llegiu [Efesis 4:11-16](#) . Quin és el punt que en Pau fa aquí? Quin paper dona aquí a la comunitat?

Quan Pau escriu als Efesis, descriu l'església com un cos. Jesús és el cap, i el seu poble constitueix la resta. Si mireu [Efesis 4:13](#) , notareu el propòsit últim de viure en aquesta comunitat: és experimentar "tota la mesura de la plenitud de Crist" (NIV). I per això ens necessitem els uns als altres!

Sens dubte, és possible ser cristià tot sol. De fet, com per a moltes persones al llarg dels segles que han estat ridiculitzades o perseguides, sovint és inevitable estar sol. És un poderós testimoni del poder de Déu que els homes i les dones no s'enfonsen sota les pressions que els envolten. Tanmateix, tot i que això és cert, Pau vol emfatitzar una veritat crítica: en última instància, experimentem i revelem la plenitud de Crist quan estem treballant junts en comunió els uns amb els altres.

A [Efesis 4:11-16](#) , què diu Pau que ha de passar abans que la plenitud de Crist pugui ser revelada a la nostra comunitat cristiana?

De quina manera és diferent el testimoni d'una comunitat que revela la plenitud de Crist d'un individu que revela la plenitud de Crist? Quines són les implicacions d'això en el context de la gran polèmica? Vegeu [Ef. 3:10](#) .

És fàcil ser amable quan estàs sol o amb desconeguts, però és molt més difícil ser amable amb persones que coneixes molt bé o que no t'agraden. Això vol dir que quan encara mostrem a

aquestes persones gràcia i bondat, proporcionem un testimoni irresistible de la veritat sobre Déu.

DIVENDRES ↑

22 de juliol

Reflexions addicionals : llegiu Ellen G. White, "[Déu ens promet un nou cor de carn](#)", pàg. 100, a [Fills i Filles de Déu](#) ; "[To Meet the Bridegroom](#)", pàgs. 405-421, a [Les lliçons d'objecte de Crist](#) ; "[The Time of Trouble](#)", pàgs. 613-634, a [The Great Controversy](#) .

"La construcció del caràcter és l'obra més important que s'ha confiat mai als éssers humans; i mai abans el seu estudi diligent va ser tan important com ara. Mai cap generació anterior va ser cridada per afrontar qüestions tan transcendents; Mai abans els homes i les dones joves s'havien enfrontat a perills tan grans com els d'avui". – Ellen G. White, [Educació](#), pàg. 225 .

"A la paràbola, les verges insensates són representades com demanant oli i no el reben a petició seva. Això és un símbol d'aquells que no s'han preparat desenvolupant un personatge per afrontar una època de crisi. És com si anessin als seus veïns i diguessin: Dóna'm el teu caràcter, o em perdré. Els que eren savis no podien impartir el seu oli als llums parpellejants de les verges insensates. El caràcter no és transferible. No s'ha de comprar ni vendre; és per adquirir. El Senyor ha donat a cada individu l'oportunitat d'obtenir un caràcter just a través de les hores de prova; però no ha proporcionat una manera per la qual un agent humà pugui impartir a un altre el caràcter que ha desenvolupat passant per experiències dures, aprenent lliçons del gran Mestre, perquè pugui manifestar paciència davant la prova, i exercir la fe per poder eliminar muntanyes d'impossibilitat". – Ellen G. White, [El instructor de la joventut](#) , 16 de gener de 1896 .

Preguntes de discussió:

- 1. Què significa "construcció de personatges"? Com pots fer això? Quina prioritat visible és la construcció del caràcter dins de la vostra pròpia vida i de la vostra comunitat eclesiàstica?**
- 2. L'estudi de dijous parlava del paper important de la comunitat en la vida d'un cristià. Què tan bé funciona la vostra església local com a cos de Crist? Què tan bé representes el Senyor com a comunitat? Com a classe, parleu sobre què podeu fer per millorar.**
- 3. Com a classe, parleu sobre la qüestió de per què és important la construcció del caràcter, fins i tot si som salvats només per la fe en Jesús. Si la seva justícia i el seu caràcter perfecte són el que ens salva, per què hem de desenvolupar el caràcter?**
- 4. Helen Keller, que era sorda i cega des de ben petita, va escriure: "El caràcter no es pot desenvolupar amb facilitat i tranquil·litat. Només mitjançant l'experiència de la prova i el sofriment es pot enfortir l'ànima, aclarir la visió, inspirar l'ambició i aconseguir l'èxit". – *Lideratge* , vol. 17, núm. 4. Estàs d'acord? Debat sobre les relacions entre el personatge, el patiment i la gran polèmica.**